

ALEXANDROV ANNA

A meder, ahol élünk

Első éjszakai sétáló:
ez én vagyok, jóval azelőtt, hogy
ideköltöztünk. Necces környék, mondták,
felismertem, emlékem
nem kötődött hozzá. A kép független
a későbbiekétől, nem rétegződtek egymásra. Ne
kérdézzétek, hova mentem, miféle buliba, kit akartam
utolérni.

Alul a beton, oldalt a házak;
izzik az utca,
nehéz rálépni.

Pár ütemet
mindig hallani, a kocsiból szivárogo a zene,
amíg a lámpa át nem vált.

Egy délután
itt mentőt hívtam egy férfihoz. Féltem
maszk nélkül beszélni vele. Folyton félek,
hogy titokban beteg vagyok,
megfertőzők valakit, és
meghal.

Második éjszakai sétáló: akkor épp
volt saját szobám. Felkeltem
a zajongásra. Ágyból még zajongás,
ablakból gitárszó. Ketten
mentek hazafelé: egy hallgatag és mellette
társa, a hajnali zenész. Amit énekelt,
korábban mulatók lehetett. Mostanra
más lett, magányos,
közös. Csodáltam, hogy nem kelnek fel
a szomszédok.

Futás egyedül a téren:
haragból, a járvány

sokadik napján.

Futás ketten

a téren, egy évvel később. A félelmeink újra és újra átépítik magukat.

Az ablakunkból

mindent látok. Nem mehetek
tüntetésre – tömeg. A közvetítés ezt
nem mutatná, de innen látszik,
hogyan vannak elegen.

Alul a beton, szemben a házak.

Üres meder az utca,

a tér kiszáradt torkolat.

Így is elránt a sodrás.

Harmadik

éjszakai sétáló: valaki

sír, a házak visszaverik

a hangot. Már nincs saját szobám. Sokáig

kémkedem az ablakkeret mögül,

mire meglátom, ki az. Remélem,

nincs rám szükség.